

IJSLANDSE MOORDEN

Eva Björg

Ægisdóttir

IN NEVELEN GEHULD

'Ægisdóttir staat garant voor uitstekend geschreven thrillers met verrassende plotwendingen.'

VN Thrillergids

De nacht van zaterdag 4 op zondag 5 november 2017

De muziek uit het hotel is hier niet meer te horen.

De kou gaat je door merg en been. Het maakt niet uit of ze haar jas dichter om zich heen slaat en haar capuchon over haar hoofd trekt, de wind snijdt overal doorheen.

Elke vezel in haar lichaam zegt haar dat ze moet omdraaien. Er komt niets goeds van om er in deze omgeving midden in de nacht zo vandoor te gaan, ze kent de streek niet goed genoeg. Ze denkt aan de familie die nog in het hotel zit, met hun drankjes. Gezien hun toestand zal het niemand meteen opvallen dat zij weg is. Als er iets gebeurt, zal waarschijnlijk niemand hulp inschakelen voor het ochtend is.

Toch zet ze zich schrap en loopt door. Ze probeert haar vingers en tenen te bewegen, maar voelt ze nauwelijks meer. Vanuit haar ooghoek denkt ze iets te zien bewegen en ze kijkt snel opzij. Als ze de contouren van een mens onderscheidt, vlakbij, gaat haar pols sneller kloppen, maar dan beseft ze dat het lava is die de vorm van een mens heeft aangenomen. Daar zou ze toch aan gewend moeten zijn.

Ze loopt verder, neemt de ene stap na de andere en probeert niet te veel na te denken. Er moet al veel tijd zijn voorbijgegaan, maar ze heeft geen idee hoelang ze al aan het lopen is. In de diepe duisternis en de sneeuwstorm is het of tijd en ruimte niet meer bestaan.

Dan hoort ze voetstappen, alsof iemand in haar richting komt lopen. Ze kijkt op en ziet eerst niets, omdat de zwarte sneeuwstorm haar het zicht beneemt, maar dan ziet ze duidelijk de vorm van een man.

Ze herkent zijn gezicht en ademt iets lichter. Maar als hij dichterbij komt, ziet ze dat zijn ogen net zo zwart zijn als de sneeuwstorm. De man kijkt niet naar haar, maar naar iets achter haar, en zijn gezicht is vertrokken van woede. Dan begint hij te rennen.

Op dat moment wordt ze pas echt bang.

Twee dagen eerder
Vrijdag 3 november 2017

Irma, hotelemployee

Ik word wakker en open mijn ogen op hetzelfde moment, alsof het licht wordt aangedaan. Een vage geur van koffie komt uit de keuken boven mijn kamer en ik adem diep in, draai me op mijn rug en rek me uit.

Vandaag is het vrijdag en mijn dienst begint vanmiddag, ik werk van twaalf tot twaalf, net als andere vrijdagen. Nu is het nog niet eens acht uur en ik kan in bed blijven liggen, nog wat slapen of het boek lezen dat op het nachtkastje ligt, maar ik ben te nerveus.

Ik voel me een beetje als toen ik jonger was en op het punt stond om uit te gaan. Dat gevoel in je buik als je weet dat er iets leuks gaat gebeuren.

Ze komen vandaag, klinkt het in mijn hoofd en ik lach als een klein kind met Kerstmis.

Ik weet heel goed dat het idioot is om er zo naar uit te kijken. Het zou helemaal niet zo belangrijk moeten zijn, en dat is het ook niet, in ieder geval niet voor de meesten, maar dit weekend wordt er een soort familiereünie in het hotel gehouden. Of liever gezegd een verjaardag gevierd. Degene die belde en het hotel boekte zei dat zijn opa op zondag honderd jaar zou zijn geworden en dat zijn nakomelingen daarom het weekend samen zouden doorbrengen. Ze hadden het hele hotel gereserveerd, al zouden ze vast niet alle kamers bezetten.

Dat klinkt op zich misschien niet heel opwindend, maar het betreft hier geen gewone familie. De familie Snæberg is een van de rijkste en machtigste families in IJsland. Ingólfur, de man die zondag honderd

jaar zou zijn geworden, richtte het bedrijf Snæberg op, dat de meeste mensen wel kennen, een reusachtige handelsfirma, met honderden mensen in dienst en elk jaar een miljoenenomzet.

Ach, van de zakelijke kant van dit bedrijf en hoe het ontstaan is weet ik niets. Het enige wat ik weet is dat de familie steenrijk is.

Ik ga op mijn knieën zitten en trek de gordijnen open. Buiten is het nog donker, want het duurt nog een uur voor de zon opkomt, maar de met mos begroeide lava die zich in alle richtingen uitstrekt rond het hotel is vaag te onderscheiden. Sinds ik in het hotel begon te werken heb ik er regelmatig over nagedacht of ik ooit zou kunnen terugkeren naar de stad. Naar mijn appartement, waar je vanuit het raam uitkijkt op het raam van de burens en de vuilcontainers op de binnenplaats.

Ik pak mijn laptop van het bureau en kruip weer in bed. Ik zoek op de naam van de familie en bekijk de foto's die verschijnen. Er zijn bekende gezichten bij, die naam hebben gemaakt in het zakenleven en de politiek. Er zijn ook andere, jongere leden van de familie die een opvallende rol spelen in het publieke leven; sommige kunnen geen stap buiten de deur zetten of iets op internet plaatsen zonder dat de media daar een nieuwsitem van maken.

Hákon Ingimar is een van die jongere leden van de familie Snæberg. Hij had onlangs een relatie met een IJslandse zangeres en legde het na beëindiging daarvan aan met een Portugees supermodel.

Ik klik op het laatste nieuws over Hákon Ingimar en zie dat hij en het model alweer uit elkaar zijn. Bij het nieuws over het beëindigen van hun relatie staat nog wel een foto waarop ze elkaar omhelzen. Hij draagt een overhemd met opgerolde mouwen, is zongebruind, blond en met blauwe ogen, als iemand die zo is weggelopen uit een film of een parfumreclame. Zijn vriendin zou de meeste andere meisjes in de schaduw stellen, met haar volumineuze lippen en lange, slanke benen.

Ze zijn allebei zo knap dat het bijna onmogelijk is om niet jaloers op ze te zijn. Moeilijk om er niet even over na te denken hoe het zou zijn om hen te zijn. Rijk te zijn en knap en alles te kunnen doen wat je maar wil. Een spontaan weekendje naar Parijs, winkelen in de mode-

winkels en precies datgene kopen wat je wil hebben. Terwijl ik niet eens eten kan kopen zonder pijn in mijn buik te krijgen als ik mijn creditcard overhandig.

Hákon Ingimar is vast nooit in zo'n situatie geweest. Je hoeft maar naar de sociale media te kijken om te zien dat hij geen geld tekortkomt. Op de foto's draagt hij kleding van bekende merken (of vrijwel geen kleding) en drinkt hij dure wijn in vijfsterrenhotels, omringd door vrienden en bewonderaars. Hákon Ingimar is vrijwel zeker nooit eenzaam geweest. Daar is hij veel te populair voor.

Ik was nooit populair. Ik heb er altijd veel voor moeten doen om vrienden te maken en ze te houden. Ik was altijd degene die aanklopte of belde. Soms kreeg ik te horen dat ik te gretig was. Opdringerig zelfs. Maar de waarheid is dat je alleen opdringerig bent als mensen je niet in hun buurt willen hebben. De meesten willen liever iemand als Hákon Ingimar om zich heen hebben.

Ik adem diep en herinner mezelf eraan dat zulke vergelijkingen geen enkele zin hebben. En dat het ook niet zo is dat die familie het allemaal cadeau heeft gekregen, in ieder geval niet in het begin. Ingólfur, de overgrootvader van Hákon, stichtte zijn eerste bedrijf toen hij zeventien jaar oud was, rond een kleine motorboot die hij naar het westen liet varen. Hij werkte zijn hele leven keihard voor zijn geld. Zijn nakomelingen gingen door met geld verdienen, hoefden daar misschien minder voor te doen dan anderen die van de bodem af begonnen, maar iets hebben ze toch wel moeten doen om hun rijkdom te behouden.

Ik scrol verder en mijn oog valt op de naam van Petra, die ook een kleinkind is van Ingólfur. Petra Snæberg werkt niet in het familiebedrijf, voor zover ik weet, maar heeft natuurlijk wel van de welvaart geprofiteerd. Ze is binnenhuisarchitect en heeft haar eigen bedrijf, gespecialiseerd in de inrichting van huizen en adviezen daarover. Ze heeft vele duizenden volgers op de sociale media en werkt samen met verschillende bedrijven. Je ziet zodra je een krant opent of op internet rondkijkt reclames met haar gezicht en de tekst: VRAAG PETRA OP BEZOEK EN MAAK VAN JE HUIS EEN HEILIGDOM.

‘Heiligdom’ is een woord dat ze voortdurend rondstrooit in alle artikelen die ik over haar lees: *Het huis is allereerst een heiligdom. Een plaats die je innerlijk weerspiegelt.*

Als mensen mijn innerlijk willen beoordelen door naar mijn woning in de stad te kijken, wil ik hun conclusies niet eens weten. Er is geen enkele speciale gedachte gewijd aan hoe de dingen daar zijn neergezet. Ze zijn daar gewoon omdat ze daar terechtwamen. Planken zijn gewoon planken, een plek om dingen op te zetten. Mijn huis is gewoon een huis en ik beschouw het zeker niet als een heiligdom.

Ik ga naar de Facebook-pagina van Petra en blader door haar foto’s.

Haar man heet Gestur en er valt niet uit de foto’s op te maken hoe hij en Petra bij elkaar zijn gekomen. Hij moet wel een ongelooflijk charmante persoonlijkheid hebben. Gestur werkt als programmeur bij een farmaceutisch bedrijf, maar hij zal ongetwijfeld eindigen bij het familiebedrijf, zoals iedereen die bij de familie komt. Het verbaast me dat dat nog niet is gebeurd.

Gestur en Petra hebben twee kinderen, Ari en Sigrún Lea, die altijd alleen Lea wordt genoemd. Korte, lieve namen die bij kleine kinderen passen, maar minder bij volwassenen. Op oude foto’s zien ze er ook heel erg schattig uit: Ari in sportkleren, met ’s zomers bijna wit haar, Lea gezond en lachend met veel te grote voortanden. Haar donkere haar is zo lang dat het bijna tot haar billen reikt.

Lea is ouder dan Ari, maar niet veel, misschien twee of drie jaar. Ik typ haar naam in en op de pagina die verschijnt staat niet veel informatie. Ze is vooral actief op Instagram. Daar zie je het kleine meisje met de grote voortanden, nu met een pruillip en in een topje met blote buik. Niet langer gezond en stevig, maar eerder mager. Haar lange haar in een staart, afgezien van twee lokken die haar gezicht omlijsten. Ze lijkt op een zangeres van wie ik niet op de naam kan komen, maar die ook klein en dun is met lang haar en chocoladebruine ogen.

Ik kijk naar wat er op de achtergrond van Lea’s foto’s te zien is en probeer in haar kamer rond te kijken, in haar leven, maar zie niets wat me opvalt. Niets wat me meer vertelt over haar of over wat ze doet.

Veel foto's op haar pagina zijn in het buitenland genomen, zowel in grote steden als in zonnige landen. Een is van Lea in bikini op het strand, op een andere staat ze op Times Square met een tas van Sephora in haar hand en op weer een andere bij de London Eye met een tas van Gucci. Nog maar zestien jaar, maar al meer een wereldburger dan ik. Hoe vaak zou zij jaarlijks naar het buitenland gaan? In welke hotels zouden ze logeren?

Ik duw mijn laptop van me af en zeg hardop tegen mezelf dat ik moet stoppen. Het is niet mijn stijl om jaloers te zijn op andere mensen. Maar hoe vaak ik ook tegen mezelf zeg dat zij ook hun problemen hebben, net als andere mensen, ik kan me niet voorstellen welke problemen dat dan zouden moeten zijn.

Straks komen ze allemaal naar het hotel en kan ik met eigen ogen zien of ze echt zo volmaakt zijn als ze eruitzien. Misschien ben ik nog wel het meest benieuwd om de barstjes te zien die schuilgaan onder die onberispelijke buitenkant, als je er van dichterbij naar kijkt. Want natuurlijk zijn ze niet perfect.

Niets is perfect.

Nu
Zondag 5 november 2017

Sævar, rechercheur in Akranes

In de berg zat een enorme kloof, alsof iemand had geprobeerd hem doormidden te klieven met een reusachtig, scherp mes. Sævar keek omhoog, naar de top, vele meters boven zich, en voelde zijn knieën knikken. Waarschijnlijk was het onmogelijk om een val van die hoogte te overleven. Het bewijs daarvan lag voor hen.

‘Dat is een beste val geweest,’ zei Hörður en hij wees naar wat overduidelijk was.

‘Ja.’ Sævars stem klonk een beetje hees en hij schraapte zijn keel. Hij keek weer omlaag, maar concentreerde zich op zijn schoenpunten en knipperde met zijn ogen. Hij had al sinds hij een kleine jongen was en zijn vriendje van de eerste verdieping had zien vallen last van hoogtevrees. Ze waren aan het klimmen geweest en hadden elkaar uitgedaagd om aan de reling te hangen. Toen zijn vriendje zijn houvast verloor en achterover in de bessenstruiken beneden viel, was Sævar ervan overtuigd geweest dat hij dood was. Gelukkig kwam hij ervan af met een gebroken arm en een paar schrammen, waar hij nog weken trots mee rondliep.

Nog lang daarna had Sævar dromen waarin hij de lucht om zich heen voelde stromen terwijl hij omlaagviel, alsof hij het was geweest die was gevallen en niet zijn vriendje. Hij werd wakker terwijl hij zich vastklampte aan zijn kussen, soms op de grond, maar meestal bezweet in zijn bed, met een veel te hoge hartslag. Nog altijd verdroeg hij het niet om op grote hoogte te zijn en hij kon nauwelijks aan zulke omstandigheden denken zonder draaiërig te worden.

Sævar concentreerde zich daarom op het lijk dat voor hen lag. Van uit de verte had het eruitgezien alsof het bij het landschap hoorde. De grijze jas maakte dat het nog het meest op een rotsblok leek dat boven de sneeuw uitstak, maar als je dichterbij kwam, zag je een lichaam dat in een vreemde houding lag en was bedekt met een dun laagje sneeuw.

Hij keek naar Hörður die zich vooroverboog en zijn hoofd even scheef hield voor hij zijn camera pakte. Het geklik van de camera paste slecht bij de vredige omgeving.

Sævar kende Hörður goed genoeg om te weten dat dit nog een hele tijd zou duren. Hörður werkte doorgaans langzaam en heel precies. Ze werkten al heel wat jaren samen, maar Hörður was pas Sævars chef geworden toen hij twee jaar geleden rechercheur werd. Nu werkten ze dagelijks nauw samen, maakten deel uit van het driekoppige rechercheursteam dat het westelijk gebied van IJsland bestreek.

Sævar keek om zich heen. De bergen pronkten met witte toppen en daarachter zag je de met sneeuw bedekte hellingen van de Snæfellsjökull. Er zweefden een paar vogels zonder inspanning zo hoog over hen heen dat hij onmogelijk kon zien welke soort het was, en vanuit de verte hoorde je gekrijs van meeuwen van de zee. Er reed weinig verkeer over de nabijgelegen weg, er passeerde slechts een enkele auto en die verdween aan de voet van de helling.

's Nachts had er een storm gewoed, er was daar nu niet veel meer van te merken, alleen de verspreide sneeuwhopen getuigden ervan. Het was nu heel rustig en mooi. De stilte na de storm, dacht Sævar. Of was het de stilte voor de storm? Hij wist het niet goed meer.

Voordat hij de omgeving beter in zich kon opnemen, riep Hörður hem: 'Zie je dat?'

Sævar kwam dichterbij. Weer werd hij draaierig en hij slikte het speeksel dat in zijn mond ontstond weg. De hoge rotswand die boven hem uittorende boezemde hem angst in, al wist hij heus wel dat er niets te vrezen was.

'Wat zeg je? Zie ik wat?'

'Daar.' Hörður wees naar de hand van het slachtoffer.

Sævar had even tijd nodig om te zien wat Hörður bedoelde, maar toen zag hij het. Hij zag duidelijk dat de hand een lok donker haar omklemde.

Eerste druk maart 2024

Dit is het vierde deel in de serie 'IJslandse moorden'.

Oorspronkelijke titel *Þú sérð mig ekki*

Oorspronkelijke uitgever Veröld Publishing

Copyright © Eva Björg Ægisdóttir, 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willemien Werkman

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Trevillion

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7041 6

ISBN e-book 978 90 261 7042 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7043 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.